Alva en het belletje in de sneeuw

Mama en papa

Dit boek is van

_____

Welkom bij dit voorbeeldboek! Het is precies zo gemaakt als jouw eigen boek zal worden, aan de hand van de foto's en keuzes die hiernaast te zien zijn, en laat zien hoe een verhaal van Saga voor jou eruit kan zien. Blader, lees en stel je jouw kind voor als de held van zijn of haar eigen sprookje.

Het was de nacht voor kerstavond. In huis rook het naar peperkoekjes, saffraanbroodjes en dennentakken. Alva had net het laatste zuurstokje op de schaal gelegd toen er iets bij het raam klingelde. Kling, kling, kling.

In de sneeuw stond een klein rendierkalfje. Het had vleugels, dichtgevouwen als twee zachte jassen langs zijn rug, en een zilveren belletje om zijn hals. Het keek omhoog naar Alva, keek omhoog naar de hemel en stampte toen met een piepklein hoefje. Tussen de wolken gleden een paar donkere stippen langs de maan weg. Het rendierkalfje probeerde zijn vleugels uit te slaan, maar vouwde ze weer dicht. Toen rende Alva naar de gang.

Alva trok haar muts, wanten en laarzen zo snel aan dat één want binnenstebuiten zat. “Zo is het ook goed,” zei ze. Koude lucht die naar sneeuw rook, glipte door de open deur naar binnen.

Het rendierkalfje had al een rij kleine hoefafdrukken gevonden. Ze lagen in de poedersneeuw en wezen naar het dennenbos. Alva hurkte ernaast. “We volgen de kudde,” zei ze. “Eén stap tegelijk.” Ze dacht even na en zei toen: “Eén door de dennen.” Het rendierkalfje zette voorzichtig een stap. Het belletje antwoordde: kling. Alva zette er nog een, en samen volgden ze de sporen naar de donkere bomen.

In het dennenbos was het stil op een sneeuwse manier. De takken hingen wit en rond, en soms viel er met een zacht plofje een klomp sneeuw naar beneden. Alva zag eerst de hoefsporen, twee kleine afdrukken en daarna nog twee. Ze volgde ze aandachtig, zoals wanneer ze na een verse sneeuwbui naar dierensporen zocht.

Het rendierkalfje haastte zich drie stappen vooruit, maar een lage tak bleef aan één vleugel haken. Het rukte even en bleef stilstaan. “Wacht, ik zie het,” zei Alva. Voorzichtig tilde ze de tak opzij. “Eén door de dennen,” herinnerde ze. Het rendierkalfje liep verder. Tussen de stammen opende zich een groot wit veld, en ver weg klonk een diepe boemmm.

Achter de laatste den lag het meer, bevroren en glad onder de sneeuw. Diep daarbinnen zong het ijs: boemmm, boemmm, als een reusachtige trommel ver onder de grond. De oren van het rendierkalfje schoten ieder een kant op.

Maar de sporen van de kudde glinsterden over het meer. Het waren geen gewone afdrukken meer. Ze straalden zilverwit en verbonden de oevers als een smalle winterbrug. Alva zette haar laars op het eerste glinsterende spoor. “Eén door de dennen,” zei ze. Toen zag ze het volgende stukje van de weg. “En één over het ijs.” Het rendierkalfje bleef even staan. Toen deed het belletje kling, en zette het zijn kleine hoefje naast dat van Alva.

Midden op het meer zong het ijs opnieuw, nu langer: boemmm-boemmm-boemmm. Het rendierkalfje maakte een sprongetje. Het belletje rammelde zo snel dat Alva bijna de tel van haar stappen kwijtraakte.

“Het meer is goed in bas,” zei ze. “Maar het heeft hulp nodig voor de rest.” Alva neuriede zachtjes een klein stukje van een kerstliedje, een beetje vals. Het rendierkalfje luisterde. Toen zette het zijn hoeven één voor één in de glinsterende sporen. Eén door de dennen, één over het ijs. Aan de overkant wachtten kleine goudgele stipjes in het donker. Alva kneep haar ogen samen. “Sneeuwlantaarns!” zei ze, en ze versnelde haar pas.

De sneeuwlantaarns stonden in een kronkelige rij, rond als broodjes van sneeuw. In elke lantaarn flakkerde een klein lichtje. Het rook er heel zachtjes naar warme kaarswas, hoewel de nacht koud en helder was.

Tussen de lantaarns vond Alva meer hoefsporen. Eentje was vlak naast haar oude sleebaan gestapt. “Ze waren hier,” zei ze. Ze keek omhoog. Boven de lantaarns rees de hoge heuvel op, wit tegen de hemel. “Eén door de dennen, één over het ijs, één langs de lantaarns.” Het rendierkalfje strekte zijn nek naar de top, maar de kudde was nergens te zien. Alleen de wind bewoog daarboven. Alva begon naar de heuvel te lopen.

De heuvel zag er twee keer zo hoog uit toen Alva aan de voet ervan stond. Hier sleede ze altijd totdat haar wangen rood werden en haar wanten zwaar van de sneeuw waren. Naar beneden ging het snel. Naar boven was het vooral puffen.

“We nemen kleine stapjes,” zei ze. Het rendierkalfje probeerde omhoog te klimmen, gleed achteruit en plofte opeens midden in de sneeuw neer. Zijn vleugels hingen scheef. Alva kneep haar mond dicht om niet te giechelen, maar haar schouders trilden toch. Het rendierkalfje wierp haar een heel boze blik toe. “Sorry,” zei Alva en ze stak haar hand uit. “Eén door de dennen, één over het ijs, één langs de lantaarns, één de heuvel op.” Nog een stap. En toen nog één.

Halverwege de heuvel kwam de wind om de heuvel heen gewaaid. Hij zwiepte sneeuw over hun pad. Eerst werden de sporen van het rendierkalfje ondiep. Toen werden ook Alva's laarssporen weer opgevuld, totdat er alleen nog zachte kuiltjes waren die verdwenen terwijl ze ernaar keek.

“Een beetje sneller,” zei Alva. Ze zette twee stappen. Het rendierkalfje zette er één. Ze zette er nog twee, en het volgde haar met het belletje stil tegen zijn borst. Achter hen lagen de dennen, het ijs en de lantaarns, maar de wind veegde alles uit. Alva zei de route hardop, alsof de woorden hem konden vasthouden: “Eén door de dennen, één over het ijs, één langs de lantaarns, één de heuvel op.” De top was nu dichtbij. Maar zou de kudde er nog zijn?

Op de top waren geen bomen, alleen hemel, wind en sneeuw die zijwaarts rende. Alva draaide zich om. Daar had hun weg moeten liggen. Maar er waren helemaal geen sporen, niet één.

“Nu kun je vliegen,” zei ze en ze wees omhoog. Het rendierkalfje spreidde zijn vleugels. Het hurkte, zette zich met zijn voorhoeven af en bleef staan. Het belletje bungelde zonder geluid. “Vlieg!” zei Alva nog eens, dit keer harder. Maar het kalfje vouwde zijn vleugels dicht en kroop in elkaar, klein als een verloren want. Boven hen gleed de kudde verder naar de rand van de wolken. Alva kneep haar want stevig vast. Wat had het kalfje dat de kudde kon horen?

De wind rukte aan Alva's muts. Met één hand hield ze hem vast en ze keek naar haar andere hand. Precies onder de kin van het rendierkalfje zat het belletje, glanzend ondanks de sneeuw. Alva herinnerde zich het geklingel buiten het raam. Ze herinnerde zich hoe het tussen de dennen had geklonken.

“Misschien kunnen ze ons niet zien,” zei ze. “Maar misschien kunnen ze ons wel horen.” Voorzichtig pakte ze het belletje vast en liet het rinkelen: kling, kling, kling. Drie heldere geluiden. Eerst antwoordde alleen de wind. Alva rinkelde opnieuw, steviger dit keer. Kling, kling, kling. Toen bleef er een donkere stip stilstaan boven de rand van de wolken. Daarna kwam er een antwoord, dun maar duidelijk: kling-kling-kling.

De oren van het rendierkalfje schoten omhoog. In de lucht draaiden de kleine stippen terug. Meer belletjes klingelden vanuit de wolken, alsof de sterren zakken vol zilver door elkaar schudden.

Alva keek naar de sleebaan. Die liep zacht omlaag vanaf de top, glad van de vele ritjes en breed genoeg voor twee. “Je hoeft niet recht omhoog te beginnen,” zei ze. “Als ik hier sled, leun ik eerst naar voren, en daarna gaat het vanzelf.” Ze zette haar voeten bij de rand. “Eén door de dennen, één over het ijs, één langs de lantaarns, één de heuvel op …” Het rendierkalfje zette een stap naar voren. Alva glimlachte. “… en één naar beneden.”

Alva rende. Ze rende zoals wanneer de slee al is gaan glijden en je hem moet inhalen voordat hij verdwijnt. De sneeuw pufte rond haar laarzen. Het rendierkalfje rende naast haar, eerst stijfjes en toen steeds sneller.

“Eén naar beneden!” riep Alva. Het kalfje strekte zijn vleugels. Het maakte één sprong. Toen nog één. Bij de derde sprong raakten zijn hoeven de sneeuw bijna niet meer. Het belletje zong zo helder dat Alva midden in het puffen begon te lachen. Het rendierkalfje steeg over de rand van de sneeuw en omhoog in de lichter wordende hemel. De kudde kwam klingelend en glinsterend op hem af, en het kleine kalfje vloog recht tussen hen in.

Op kerstavond was het huis weer stil. Het rook naar koffie, peperkoekjes en het kleine boompje in de hoek. Op tafel lagen de saffraanbroodjes onder een gestreepte doek. Alva liep naar het raam.

In de verse sneeuw stond een rij kleine hoefsporen, helemaal tot aan het huis en weer terug. In de top van de kerstboom hing een klein zilveren belletje aan een donkerrood lint. Alva ging op haar tenen staan en gaf het een voorzichtig duwtje. “Kling, kling, kling,” zei het. Ver boven het dak was een kleine kudde te zien in de roze winterlucht. Alva liet het nog één keer rinkelen.

Alva en het belletje in de sneeuw

In de nacht voor kerstavond landt een klein vliegend rendierkalfje buiten Alva's raam, ver van zijn kudde. Alva volgt sporen door de sneeuw, over zingend ijs en haar eigen sleebaan op, waar een klein belletje helemaal tot in de hemel gehoord moet worden.

nl-nl.sagatilldig.se